

HELL'S TOUR +

Mimořádná 1

1995

Mimořádná 1 95''**30.6. – 2.7.**

Již podle názvu lze soudit, že tuto výpravu v kalendáři nenajdete. Jak k ní došlo? Jednoduše. Dostali jsme chuť na třešně. A protože jsme nenašli žádnou vhodnou Marušku, kterou bychom pro ně poslali, ani jsme nenašli dostatek pohádkově dobrých třešní v rumu, dohodli jsme se, že si je, sice bez rumu, zato však čerstvé, opatříme sami.

Až na Pražačku, kde probíhaly bouřlivé přípravy odjezdu, nás doprovodila naše přespříliš starostlivá maminka. Mě (Blanku) a Lenu (moji sestru). Před výjezdem jsme se potýkali s Mildovými bágly, které nechtěly držet na svém místě, což jsme potom úspěšně vyřešili několika kusy provázek a gumovým lanem. A tak jsme, s tradiční hodinou a půl navrch, konečně odjeli. Tedy Lena, Milda, Dig, Michal, a já (Blanka). Páteční úsek cesty vedl do Ostředka k Michalovi. Ten však zvolil tentokrát netradiční variantu.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)
Praha	0	1595	0	0

Je vedro. Cesta přes Prahu byla nemálo úmorná, nejen proto mne, ale i pro Lenu. Jede s námi teprve podruhé a jako všichni začátečníci, i ona podcenila tekutinový režim, následkem čehož se jí trochu porouchala klimatizace a začala se přehřívat. Když už skoro bylo vidět, jak se nad ní tetelí horký vzduch, zapojili jsme pomocné chladicí okruhy (plácli jsme na ni mokrý šátek).

Netrvalo dlouho a dostali jsme hládeček, který jsme se pokusili obelstít rohlíky s paštikou, které se podávaly v autobusové budce. Předcházel tomu jeden kouzelný obrázek: Milda, poháněný hladem, nemohl v kritické chvíli najít otvírák. Na slunci se blýskla mačeta a nebohá konzerva byla jedním pohybem nabodnuta.

Evidentně jsme nebyli jediní, hladoví, protože v zápětí přiběhl jakýsi hafan a loudil na Mildovi kus žvance. Prozíravě jsme odjeli, než stačil zavolat všechny své psí kamarády z celé vesnice.

Příprava „pomocných chladících okruhů“...

Nejeli jsme však daleko. U polní cesty rostly totiž třešně. Neodolali jsme a kluci v zápětí lezli po stromech. Zrada! Po rozblácené cestě jel proti nám traktor s vlekem plným sena. Až na Mildu, který zůstal na třešni a vystavil se tak nebezpečí, že bude nucen nedobrovolně opustit své stanoviště ve větvích, jsme i s kolama naskákali do pole.

Po setkání s traktorem slezl i Milda a pokračovali jsme polní cestou až k lesíku. Tady se cesta proměnila v jakési blátivé oraniště. Lena si aktivně zavzpomínala na svůj původ a dvakrát sebou švihla do rochniště. Tím nechci naznačit, že by snad vyla prase...

Zasmáli jsme se tomu až pod kopcem, kde jsme ji trochu očistili a prohmatali, zda neutrpěla nějaké zranění. Zvolna se ochladilo a tak jsme udělali potřebná opatření. Michal nás tahal po čerstvě posekané louce, za což jsme mu patřičně poděkovali až u jakési skládky, kde byly mraky pr'avých žabiček.

Michalova zkratka...

Nebylo možné se pohybovat, aniž bychom nějakou žabičku nezašlápli, nebo nepřejeli. Je mi jich hrozně líto. Tak jsme stáli na místě a vyšťourávali jsme trávu nejen z přehazovačky za stálého děkování Michalovi za přejezd posekané louky. Ale stát na místě není vůbec jednoduché, protože se kolem nás začínají rojit komáři a žďoubají nás i přes oblečení. Je to naprosto hrozné a tak se zbaběle cestou necestou vydáváme na útěk. Michal to vzal doslovně a namířil si to rovnou přes skládku. A to už jsme úspěšně prohloudili pěšinkou vedoucí vysokou trávou za Digem až na další rozbahněnou lesní cestu. I ti nejodvážnější však volili postup lesním porostem ve strachu, aby nezmizeli v hlubokém bahně, které opanovalo snad všechny cesty v okolí. Postupovali jsme velmi pomalu. Doploužili jsme se až na lesní křižovatku, kde Dig zrádně zahučel do nějaké díry a probudil tím své četné bolístky. Pofoukali jsme mu je a snažili se najít přijatelnější cestu, což se nám později povedlo. Vlastně jsme se vrátili na tradiční trasu. Znatelně se ochladilo a tak jsme před sjezdem do Chocerad provedli další tepelná opatření a posilnili jsme se kouskem čokolády. A už svištíme dolů. Michal ošklivě vymetl nějakou díru. A tak jsme v pozdních nočních, nebo spíš časných ranních hodinách dorazili do

Ostředka, kde jsme záhy umřeli na vyčerpání.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)
Ostředek	49,5	1655	63,0	12,5

Ráno 1.7. sobota

Michal s Mildou po ranních činnostech opravovali následky včerejších katastrof. Michal s žalostným kňouráním vyklepával a přecentrovával oba ráfky, Milda jen jeden. A my ostatní jsme se blaženě váleli na slunci.

Slastné válení na slunci

Odpoledne nás Michal, jakožto domorodec, zavedl na další třešně. Mimochodem, docela stály za to. A pak jsme šli k nedalekému koupálku. Michal se nenechal přesvědčit, že voda nekouše, snad měl zkušenosti opačné, a Milda se vmlouval na nějaká bebíčka a tak zůstali u kol, zatímco my jsme se vesele cachtali v ledové vodě. Vynalezli jsme kraula pozpátku. Když jsme se dost nablbli, vydali jsme se na další jízdu. Tato nebyla nijak

jednoduchá, protože bylo horko.

Na kládě u lesa jsme posvačili. V Divišově jsme se naobědvali v hospodě naproti tamnímu kostelu. Mimochodem zahlídli jsme tu podivného staříka na nebetyčném vraku a Dig nás upozornil, že má zajímavý stojánek, takový, jako mívají motorky. Možná, že něco podobného budeme časem používat i my při parkování našich drobečků.

Blíží se večer. V údolí, zvláště podél potoků, je docela zima a my víme, že k Mikymu do Kostelce dnes už nedojedeme, ale pokusíme se alespoň co nejmíc se přiblížit. Nějak pořád nemůžeme najít to správné nocležiště. Milda si lehce postěžoval na střevní problémy a Leně s Michalem to také nějak netáhne. Je hodně tmavá noc a tak jsme ani nezahlédli neosvětleného cyklistu. Chudák, musel z nás bejt úplně hotovej. Dig se stále pokoušel najít místo na spaní, ale lesní cesta nalevo byla zahrazena novou červenobílou závorou a tak uznal, že to tam asi není pro nás. Jeli jsme značný kus a odbočili napravo. Na další odbočce byla směrovka na vesnici Svatbín, tak jsme se v zájmu členů a hlavně členek seskupení dohodli, že tudy nepojedeme... A konečně Dig uspěl. Na okraji jakéhosi lesíka bylo docela vhodné místo, akorát pro nás. Já a Dig jsme postavili doupě poměrně rychle, uvařili jsme si pórkovou polévku a zhasli, aby nás neotravovali komáři.

Ač jsme byli hodně unavení, bavili jsme se přímo skvěle. Michal, patrně pod vlivem únavy opravdu perlil. Tedy co slovo, to perla. Nejen, že doupě stavěli natřikrát, ale dozvěděli jsme se spoustu zajímavých věcí... (např. „Já to dělám kolíkem.“ To se má Lena na co těšit...) Tak dobrou noc...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)
Brník	53,5	1704	48,7	14,9

Ráno 2.7. neděle.

Pohle na Lenu, která se dozvídá, že to Michal dělá kolíkem...

Vstávalo se docela příjemně. Při snídani a balení jsme si dali řádně na čas a tak jsme do nedalekého Kostelce dorazili až po poledni. Měli jsme štěstí – Miky byl přítomen i se svou Lenou (to je

Právě jste přelouskali 6. stránku.

bordel, co? Musíme je nějak rozlišit...). V momentě když jsme nastrkali kola do kolny to přišlo – začalo pršet. Dig zavzpomínal na Holandskou Expedici a zároveň jsme Mikyho lákali na naši letošní do Dánska. Musím přiznat, že na mě Mikyho rezidence opravdu zapůsobila, asi jako na každého, kdo tam přijede poprvé. Pak jsme kecali, hovořili a žvanili o všem možném, a jako vždy jeden přes druhého (nebo druhou? Teď nevím). Kolem třetí jsme Mikyho a jeho Lenu opustili a směřovali jsme domů.

Ten fousatej tam nahoře na obláčku nás místy mírně zavlažoval, ale nebyla to zas taková katastrofa a tak jsme mu to ani moc nezazlívali. Těsně za Kostelcem jsme sjížděli dost prudké klesání s poměrně ostrými zatáčkami v serpentínách, abychom si je mohli v zápětí zase na druhé straně zase vyjet nahoru. Tak už to bývá. Lena jela značnou rychlostí dost daleko přede mnou. Já se opatrně courala, jak už to mám ve zvyku a ve svých možnostech, úplně vzadu. Nezbylo mi než konstatovat, že si docela troufá a doufat, že se v zatáčce nepotká se spěchajícím vozidlem. Naštěstí všechno dopadlo dobře a už jsem supěla za ostatními do ukrutného kopce. Uf. A to už odpočíváme na kopci po obdivuhodném sportovním výkonu.

Lena po výšlapu na kopec z údolí...

Milda se kriticky vyjadřuje k právě zdolaném kopci...

Jen já se tvářím nezúčastněně.

Projeli jsme několik dalších vesnic, jejichž jména mi opravdu neutkvěla v paměti. A to už jsme v Praze na Černokostelecké. Milda ztratil trpělivost a ujíždí jako o závod vepředu. Dig ho ještě nabádá, aby nezapomněl v čas zahrnout vpravo. Počkali jsme na Lenu povzbuzovanou Michalem. Dojeli jsme ke křižovatce, ale na odbočce z Černokostelecké nemůžeme Mildu najít. Zastavili jsme a čekáme. Je jasné, že musel přejet. Dig

nakonec rozhodl, že Milda se v Praze neztratí a tak jsme zamířili k domovu. Tak nám zase jednou jedna výprava (ne)pěkně končí a my už se těšíme na další dobrodružství, která se nám jistě vloudí na akcích příštích.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)
Praha	52,0	1747	42,7	18,2

Účast: 5 jezdců: Blanka, Michal, Lenka, Dig a Milda

Celkem ujeto: 172,2 km.

Třešní spořádáno: hodně!

© Hell's Tour^{plus} 1995
Dig & Blk
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz